

meestal een dik wolkendek boven grote delen van Japan zodat men aan de richtapparaten niet veel had. De teweeegebrachte schade was beperkt en toen dat eenmaal tot de staf van de *Army Air Forces* was doorgedrongen, kwam het daar tot bewogen debatten. Kon niet beter een andere tactiek worden toegepast? Inderdaad, er werd besloten de precisiebombardementen met brisantbommen te laten varen en over te gaan tot het lukraak afwerpen van enorme aantallen brandbommen boven de voornaamste Japanse steden. De meeste Japanse huizen waren immers van hout en aangenomen werd dat die brandbommen massale branden zouden doen ontstaan die grote verwoestingen zouden aanrichten en, tot schade ook van de bewapeningsindustrie, het openbare leven grondig zouden verstoren.

De *B-29*'s gingen van Saipan en Tinian uit (daar streken in februari '45 ook de eskaders neer die in China gestationeerd waren geweest) de nieuwe tactiek toepassen. Stadscentrum na stadscentrum ging nu in Japan in vlammen op. Tokio werd het zwaarst geteisterd in de nacht van 9 op 10 maart '45. Er ontstonden z.g. vuurstormen zoals die welke in juli en augustus '43 in Hamburg ca. vijf-en-veertigduizend en midden februari '45 in Dresden tussen de vijf-en-dertig en veertigduizend mensenlevens hadden gevergd, maar in Tokio waren het er nog meer: ca. tachtigduizend Japanners kwamen door die ene aanval om het leven. Eind juli zouden die Amerikaanse bombardementen tot de dood van bijna honderdnegentigduizend Japanners hebben geleid en zou het cijfer van de zwaargewonden zijn opgelopen tot een kwart miljoen en dat van diegenen die hun behuizing en al hun bezittingen verloren hadden, tot negen miljoen.

★

Begin februari '45 confereerden Roosevelt en Churchill bijna een week in Jalta op de Krim met Stalin. Deze zei nu dat hij uiterlijk drie maanden na het einde van de oorlog met Duitsland deel zou gaan nemen aan de oorlog met Japan, en verklaarde voorts dat de *B-29*'s desgewenst mede van het Siberische kustgebied ter hoogte van Sachalin uit konden gaan opereren, waar zij dicht bij de grote Japanse bevolkingscentra zouden zijn. Voor dat alles eiste hij een prijs: Buiten-Mongolië (zie kaart III op de pag.'s 58-59) moest onder Russische invloed komen, het Rode Leger moest Mandsjoerije mogen bezetten, Port Arthur moest weer een Russische marinebasis worden en de door Japan in 1875 verworven Koerilen-